

บทที่ 5

บทสรุปและเสนอแนะ

บทสรุป

การประกอบอาชญากรรมในปัจจุบัน ได้พัฒนารูปแบบทั้งในด้านของความรุนแรง ความสลับซับซ้อน และวัตถุประสงค์ของการประกอบอาชญากรรม จากเดิมประกอบอาชญากรรมเพียงคนเดียวหรือสองคน ซึ่งเรียกว่า อาชญากรรมตามท้องถนน (Street Crime) ก็เปลี่ยนแปลงมาเป็นรูปแบบที่เป็นขบวนการ เรียกว่า “องค์กรอาชญากรรม” (Organized Crime) มีโครงสร้างที่สลับซับซ้อน และได้มีการพัฒนาจากการประกอบอาชญากรรมที่มีขอบเขตภายในประเทศเป็นอาชญากรรมระหว่างประเทศ หรือเรียกว่า อาชญากรรมข้ามชาติหรือเป็นองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ มีลำดับขั้นตอนในการทำงาน แบ่งความรับผิดชอบโดยเฉพาะอาชญากรรมเกี่ยวกับยาเสพติดและอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ รวมทั้งอาชญากรรมที่ก่อให้เกิดปัญหาทั้งภายในและนอกประเทศ ได้แก่ การค้าโสเภณีและการค้าเด็ก การค้าอาวุธสงคราม เป็นต้น ส่วนวัตถุประสงค์ในการประกอบอาชญากรรมนั้น แต่เดิมประสงค์ต่อทรัพย์สินที่มีจำนวนไม่มากนัก แต่ปัจจุบันประสงค์ต่อทรัพย์สินที่มีจำนวนมูลค่ามหาศาล ทั้งนี้ เพื่อนำไปใช้จ่ายในองค์กรอาชญากรรมให้สามารถอยู่ได้ และใช้เป็นทุนในการประกอบอาชญากรรมต่อไป โดยผู้กระทำความผิดเมื่อประกอบอาชญากรรมแล้วได้ทรัพย์สินมา ก็จะนำทรัพย์สินเหล่านั้นมาเปลี่ยนแปลงให้ดูเหมือนว่าเป็นทรัพย์สินที่ได้มาโดยชอบด้วยกฎหมายด้วยวิธีการที่เรียกว่า “การฟอกเงิน” ความหมายของการฟอกเงินนั้น ได้มีผู้ให้ความหมายไว้หลายประการ แต่ก็มีความหมายที่คล้ายคลึงกัน เช่น “การฟอกเงิน” หมายความว่า การกระทำใด ๆ ที่ทำให้เงินหรือทรัพย์สินที่ได้มา โดยการกระทำความผิดมูลฐาน แปรสภาพเป็นเงินหรือทรัพย์สินที่ได้มาโดยถูกต้องตามกฎหมาย หรือทำให้ไม่อาจพิสูจน์ได้ว่าเป็นเงินหรือทรัพย์สินที่ได้มาโดยทุจริต

มาตรการทางกฎหมายที่จะทำลายเศรษฐกิจของอาชญากร จึงได้ถูกนำมาใช้ในหลายประเทศ โดยมีหลักเกณฑ์ว่า อาชญากรรมเกี่ยวกับยาเสพติดหรืออาชญากรรมทางเศรษฐกิจที่กระทำโดยอาศัยเทคโนโลยีสมัยใหม่ ล้วนแต่มีจุดประสงค์เพื่อจะได้รับเงินจำนวนมหาศาล และนำเงินที่ได้มาฟอกให้เป็นเงินที่ถูกต้องตามกฎหมาย แล้วนำเงินที่แปรสภาพไปเป็นต้นทุนในการประกอบอาชญากรรม ทำให้ยากต่อการปราบปราม การประกอบอาชญากรรมจึงได้ขยายตัวกลายเป็นองค์กรอาชญากรรม มาตรการทางกฎหมายที่กำหนดขึ้นมาเพื่อทำลายวงจรทางเศรษฐกิจของอาชญากร โดยกำหนดให้มีมาตรการยึดหรืออายัดและริบทรัพย์สินทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการทำความผิด ไม่ว่าจะทรัพย์สินนั้นจะมีการโอนต่อกันไปที่ทอดกก็ตาม หรือทรัพย์สินนั้นจะถูกแปรสภาพไปแล้ว ก็สามารถริบทรัพย์สินให้ตกเป็นของแผ่นดินได้ ในส่วนของประเทศไทยนั้น เดิมมีประมวลกฎหมายอาญาที่บัญญัติเกี่ยวกับการริบทรัพย์สินไว้ แต่มีขอบเขตการบังคับใช้ที่จำกัด แม้อาจจะได้มีการออกพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 ที่กำหนดให้พนักงานอัยการสามารถยื่นคำร้องต่อศาลให้ริบทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด แม้ว่าทรัพย์สินเหล่านั้นจะมีการเปลี่ยนแปลงสภาพไปจากเดิมแล้วก็ตาม แต่กฎหมายดังกล่าวยังไม่สามารถบังคับใช้ได้ผลเท่าที่ควร เพราะบังคับใช้เฉพาะทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเท่านั้น ไม่รวมการกระทำความผิดฐานอื่น ๆ ด้วย นอกจากนี้ ไม่มีบทกำหนดโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำการเปลี่ยนแปลงสภาพทรัพย์สิน หรือที่เรียกว่า “ผู้ฟอกเงิน” ซึ่งทำให้การปราบปรามขาดประสิทธิภาพ ดังนั้น จึงได้มีการร่างกฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน เพื่อใช้ในการปราบปรามอาชญากรรมที่เกี่ยวกับยาเสพติด รวมทั้งอาชญากรรมอื่น ๆ ด้วย เช่น อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ โดยกฎหมายที่บัญญัติขึ้นมาใหม่นี้จะมีทั้งมาตรการตรวจสอบของสถาบันการเงิน มาตรการยึดหรืออายัดทรัพย์สิน มาตรการริบทรัพย์สิน รวมทั้งการลงโทษผู้กระทำการฟอกเงินให้เป็นความผิดทางอาญา ซึ่งมีโทษจำคุกและโทษปรับ

เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินมีประสิทธิภาพต่อการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม จึงต้องกำหนดให้เงินหรือทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดทางอาญา เป็นเงินหรือทรัพย์สินที่ได้นำมาฟอกแล้ว ผู้ฟอกเงินหรือทรัพย์สินนั้นจะมีความผิดฐานฟอกเงิน ฐานความผิดทางอาญาที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินนี้ เรียกว่า “ความผิดมูลฐาน” ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่จะต้องกำหนดไว้ในกฎหมายดังกล่าว ตามบัญญัติไว้ในมาตรา 3 ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 มาตรา 3 ได้กำหนดความผิดมูลฐานไว้จำนวน 7 ฐานความผิด นอกจากนี้ ตาม

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 มาตรา 5 ได้บัญญัติถึงลักษณะของการกระทำเป็นความผิดฐานฟอกเงิน โดยกำหนดให้ผู้ที่โอน รับโอน หรือ เปลี่ยนสภาพทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดเพื่อชุกซ่อนหรือปกปิดแหล่งที่มาของทรัพย์สินนั้น หรือเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นไม่ว่าก่อนขณะหรือหลังการกระทำความผิด มิให้ต้องรับโทษหรือรับโทษน้อยลงในความผิดมูลฐาน ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ความผิดมูลฐานเป็นส่วนที่สำคัญมากในการบัญญัติกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ทั้งนี้ เพราะหากต้องการการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมใดบ้าง ก็จะต้องกำหนดฐานความผิดของอาชญากรรมนั้นไว้ในกฎหมายดังกล่าว เช่น หากมีนโยบายที่จะป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ ก็กำหนดให้ความผิดที่เกี่ยวกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจนั้นให้เป็นความผิดมูลฐาน ซึ่งได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับการยกยอกหรือฉ้อโกงตามกฎหมายว่าด้วยการธนาคารพาณิชย์ กฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ เป็นต้น ความผิดมูลฐานที่ได้กำหนดไว้นี้ บุคคลที่กระทำความผิดทางอาญาตามความผิดมูลฐาน ยังไม่มีความผิดฐานฟอกเงิน แต่ถ้านำเงินหรือทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำความผิดทางอาญาที่เป็นความผิดมูลฐานไปกระทำการฟอกเงิน ผู้กระทำจึงมีความผิดฐานฟอกเงิน

ความผิดมูลฐาน (Predicate offences) ยังมีได้มีผู้วิเคราะห์ให้บทนิยามความหมายไว้ แม้ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 ของไทย ซึ่งตามมาตรา 3 ไม่ได้ให้บทนิยามความหมายของความผิดมูลฐานไว้ มีแต่ได้กำหนดว่าความผิดมูลฐาน ได้แก่ ความผิดมูลฐานใดบ้าง จากการศึกษากฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินทั้งของไทยและต่างประเทศ เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย ไต้หวัน สามารถให้นิยามความหมายของความผิดมูลฐานความหมายว่า ฐานความผิดทางอาญาที่รัฐได้บัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน โดยกำหนดมาตรการการลงโทษทางอาญาแก่ผู้ฟอกเงินหรือทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดทางอาญาตามฐานความผิดที่รัฐกำหนดไว้

ตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการลักลอบค้ายาเสพติดและวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ค.ศ.1988 (Vienna Convention) นอกจากจะกำหนดให้แต่ละประเทศสมาชิกบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการฟอกเงิน โดยกำหนดให้การฟอกเงินเป็นความผิดทางอาญาแล้ว ยังได้กำหนดให้ความผิดที่เกี่ยวกับยาเสพติดเป็นความผิดที่จะต้องกำหนดไว้ในกฎหมายเกี่ยวกับการฟอกเงิน จึงถือได้ว่าความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเป็นความผิดมูลฐานที่อนุสัญญากำหนดให้แต่ละประเทศสมาชิกต้องระบุไว้ในกฎหมายเกี่ยวกับการฟอกเงิน นอกจากนี้ ตาม UN Model Law ก็ได้กำหนดความผิดเกี่ยวกับ

ยาเสพติดไว้เป็นความผิดมูลฐานเช่นเดียวกัน ดังนั้น ความผิดมูลฐานเกี่ยวกับยาเสพติด เป็นความผิดมูลฐานหลักที่เป็นสากลที่ทุกประเทศมุ่งที่จะปราบปรามตามอนุสัญญา สหประชาชาติ และ UN Model Law ส่วนจะมีความผิดมูลฐานอื่น ๆ อีกมากน้อยเพียงใด ก็แล้วแต่แต่ละประเทศที่กำหนดไว้ คำว่าความผิดมูลฐานนี้ ประเทศต่าง ๆ ไม่ได้ระบุ เกี่ยวกับความผิดมูลฐานไว้โดยตรงว่ามีความผิดมูลฐานใดบ้าง แต่สามารถประมวลได้จาก วัตถุประสงค์ของการออกกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินว่า ต้องการจะปราบปรามความผิดฐานใดหรือความผิดลักษณะใดบ้าง ซึ่งแตกต่างจาก พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 ซึ่งได้กำหนดไว้โดยตรง ว่า ความผิดมูลฐาน ได้แก่ ความผิดทางอาญาฐานใดบ้างที่เป็นความผิดฐานฟอกเงิน อย่างไรก็ตาม หากพิจารณากฎหมายของต่างประเทศ ก็ทำให้สามารถทราบได้ว่า กฎหมายของแต่ละประเทศได้กำหนดความผิดมูลฐานใดบ้างที่กฎหมายมุ่งจะป้องกันและปราบปราม

โครงสร้างกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินของไทย ได้นำรูปแบบของ UN Model Law มาเป็นต้นแบบ เช่น ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 มาตรา 5 กล่าวถึงองค์ประกอบของความผิดฐานฟอกเงิน ซึ่งมีที่มาจาก Article 20 ของ Un Model Law และตามมาตรา 7, มาตรา 8, มาตรา 9 กล่าวถึงเรื่องของผู้สนับสนุนหรือช่วยเหลือผู้กระทำความผิดฐานฟอกเงิน การพยายามกระทำความผิดฐานฟอกเงิน การสมคบกันกระทำความผิดฐานฟอกเงิน มีที่มาจาก Article 21, 22 ของ Un Model Law เป็นต้น นอกจากนี้ในส่วนของการกำหนด ความผิดมูลฐาน ได้กำหนดความผิดมูลฐานที่สอดคล้องกับ UN Model Law และอนุสัญญาสหประชาชาติ (Vienna Convention) คือ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด โดยประเทศไทยได้กำหนดความผิดมูลฐานเพิ่มเติมนอกจากความผิดดังกล่าว ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมที่มีผลกระทบต่อเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง เป็นการบังคับใช้กฎหมายให้มีประสิทธิภาพมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาถึงความผิดมูลฐานตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินของต่างประเทศและของประเทศไทยนี้ ผู้เขียนขอเสนอแนะว่า การกำหนดความผิดมูลฐานของประเทศไทยควรจะต้องมีความสอดคล้อง เหมาะสม และสามารถเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้ทันกับสภาวะการณ์ปัจจุบัน ดังนี้

1. ตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการลักลอบค้ายาเสพติด และวัตถุประสงค์ที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ค.ศ. 1988 (Vienna Convention) และตาม UN Model Law ซึ่งได้กำหนดให้ความผิดเกี่ยวกับการค้ายาเสพติดเป็นความผิดมูลฐานที่ต้องนำมาบัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน โดยพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 ของไทย ได้กำหนดความผิดเกี่ยวกับการค้ายาเสพติดไว้เป็นความผิดมูลฐานทั้งในชั้นการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎร ชั้นกรรมาธิการวิสามัญพิจารณา ร่างพระราชบัญญัติของสภาผู้แทนราษฎร และตลอดจนชั้นของวุฒิสภา ต่างก็ได้บัญญัติให้ความผิดเกี่ยวกับการค้ายาเสพติดเป็นความผิดมูลฐานในพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งผู้เขียนเห็นว่า สอดคล้องกับอนุสัญญาสหประชาชาติ และ UN Model Law และตรงตามหลักสากล จึงมีความเหมาะสม ไม่ควรมีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงในความผิดฐานนี้

2. การกำหนดความผิดมูลฐานไว้ในกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน นอกจากจะต้องสอดคล้องตรงตามหลักสากลแล้ว ยังต้องมีความเหมาะสมกับการบังคับใช้ในแต่ละประเทศ โดยประเทศไทยนอกจากความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ความผิดเกี่ยวกับเพศ การกักขังเงินอันเป็นการฉ้อโกงประชาชน ฯลฯ แล้ว ผู้เขียนยังเห็นว่าควรจะมีการกำหนดความผิดเกี่ยวกับการลักลอบนำเข้า การค้าอาวุธสงครามตามกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน เนื่องจากกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน เป็นกฎหมายสากลที่มีใช้บังคับอยู่ในประเทศต่าง ๆ ดังนั้น การกำหนดความผิดมูลฐานควรเป็นความผิดที่เป็นสากลและระหว่างประเทศด้วย ซึ่งกฎหมายเกี่ยวกับการค้าอาวุธสงครามมีลักษณะเป็นความผิดสากล เพราะมีการค้าขายอาวุธระหว่างประเทศ จึงควรกำหนดความผิดมูลฐานในความผิดฐานค้าอาวุธสงครามไว้ในกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินด้วย และผู้เขียนเห็นว่า ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีอาณาเขตติดต่อกับประเทศเพื่อนบ้านโดยรอบ มักมีการลักลอบนำเข้าหรือมีการค้าอาวุธสงคราม โดยนำมาจากประเทศเพื่อนบ้าน อันเป็นบ่อเกิดของอาชญากรรมที่ร้ายแรงภายในประเทศ รวมทั้งก่อให้เกิดความวุ่นวายภายในบ้านเมืองอยู่เสมอ อีกทั้งส่วนใหญ่ผู้กระทำความผิดมักจะมีลักษณะการดำเนินการเป็นขบวนการ หรือผู้กระทำความผิดเป็นผู้มีอิทธิพลซึ่งยากต่อการปราบปรามดังกล่าว หรือความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการพนันที่มีจำนวนเงินมาก ก็สมควรกำหนดไว้ให้เป็นความผิดมูลฐานด้วยเช่นกัน เนื่องจากการพนันเป็นบ่อเกิดของอาชญากรรมในรูปแบบต่าง ๆ ทำให้เกิดปัญหาทางด้านครอบครัวและสังคม การปราบปรามที่จะได้ผลและมีประสิทธิภาพมากขึ้นก็โดยการกำหนดให้เป็น

ความผิดมูลฐานในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 ซึ่งจะสามารถป้องกันปราบปรามและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมดังกล่าวได้ในระดับหนึ่ง ผู้เขียนจึงมีความเห็นว่าควรกำหนดความผิดมูลฐานทั้ง 2 ฐานไว้ในกฎหมายดังกล่าว

3. ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542

ไม่ได้กำหนดความผิดมูลฐานในความผิดเกี่ยวกับการใช้ทรัพยากรธรรมชาติและกระบวนการแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติโดยมิชอบ ตามกฎหมายว่าด้วยแร่ กฎหมายว่าด้วยป่าไม้ กฎหมายว่าด้วยป่าสงวนแห่งชาติ หรือกฎหมายว่าด้วยปิโตรเลียม ซึ่งความผิดฐานดังกล่าวในชั้นการพิจารณาของวุฒิสภาได้กำหนดไว้ในความผิดมูลฐานด้วย ผู้เขียนเห็นว่า ความผิดเกี่ยวกับการใช้ทรัพยากรธรรมชาติมีผลกระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศและเป็นความผิดที่ยากแก่การปราบปราม ทั้งนี้ เพราะผู้กระทำความผิดมีเงินและอิทธิพล ลักษณะของการกระทำความผิดเป็นการทำลายทรัพยากรธรรมชาติ เช่น การลักลอบการตัดไม้ทำลายป่า การค้ำน้ำมันเถื่อน ซึ่งเป็นภัยร้ายแรงทางเศรษฐกิจของประเทศ จึงควรกำหนดความผิดดังกล่าวไว้ในความผิดมูลฐานในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 เพื่อให้การป้องกันและปราบปรามความผิดดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. นอกจากนี้แล้ว การที่จะกำหนดความผิดมูลฐานตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินของไทย ซึ่งได้ระบุความผิดมูลฐานไว้แน่นอนชัดเจนว่าเป็นความผิดฐานใดบ้าง ทำให้กฎหมายดังกล่าวมีผลดีในการป้องกันและปราบปราม และมีประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมาย แต่กฎหมายนี้จะต้องสามารถนำมาใช้ได้ตามสภาวะการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป เนื่องจากถ้ามีการกำหนดความผิดมูลฐานในลักษณะที่แคบเกินไปก็จะไม่ทันต่อสภาวะการณ์ปัจจุบัน อันอาจก่อให้เกิดช่องว่างของกฎหมาย (Gap of the Law) อีกทั้งในการแก้ไขหรือเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับความผิดมูลฐานนั้น โดยการที่ออกเป็นพระราชบัญญัติจะทำให้ล่าช้าและมีขั้นตอนยุ่งยากมากเพราะต้องผ่านรัฐสภา อีกทั้งมีข้อกำหนดหรือข้อจำกัดอีกมากมาย ซึ่งหากมีกรณีความผิดที่กระทบกระเทือนต่อสังคม เศรษฐกิจของประเทศเกิดขึ้น หรือรัฐบาลมีนโยบายที่จะปราบปรามความผิดบางประเภท ก็จะไม่สามารถแก้ไขได้ทันต่อเหตุการณ์ แต่อย่างไรก็ตาม กฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินให้อำนาจในการยึด อายัด ตรวจค้น ริบทรัพย์สิน ตลอดจนระงับการทำธุรกรรมซึ่งเป็นการกระทบต่อสิทธิในทรัพย์สินและเสรีภาพของประชาชน การที่จะบัญญัติให้ความผิดมูลฐานกำหนดหรือบัญญัติเพิ่มเติมได้โดยง่ายหรือมีมากเกินไป ก็จะเป็นการกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของประชาชน หรือเป็นการออกกฎหมายในลักษณะที่เป็นกฎหมายเพื่อ จะไม่เป็นผลดีต่อการคุ้มครองสิทธิและ

เสรีภาพของประชาชน หรือไม่เป็นผลต่อการบังคับใช้กฎหมายเช่นกัน ผู้เขียนจึงเห็นควรบัญญัติเพิ่มเติมไว้ในมาตรา 3 ของพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ดังนี้ “ความผิดอื่นตามบทบัญญัติของกฎหมายหรือที่กำหนดไว้โดยพระราชกฤษฎีกา” จะทำให้การบังคับใช้กฎหมายเพื่อป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น